

בש"פ 8179/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 8179/14

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארץ

ה המבקש:

מדינת ישראל

ה המבקש:

נ ג ד

המשיב:

פלוני

בקשה להארכת מעצר שמנית של המשיב בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

עו"ד ארז בן-אריה

בשם המבקש:

עו"ד נועם בונדר

בשם המשיב:

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מעצר שמנית של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, החל מיום 8.12.2014, בתשעים יום נוספים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 17416-07-12 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. ביום 2.7.2012 הוגש נגד הנאשם כתב אישום בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, אשר ייחס לו עבירות רבות של איונס, מעשי סדום, מעשים מגונים, תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטינה או יomics, שאוthon ביצע לפי הנטען בטענו, ולידת 1994, בעודה קטינה (להלן: המטלוננת). כמו כן, הואשם הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. ההליכים והעובדות העומדים בסיס הлик זה נסקרו לא אחת על ידי בית משפט זה בהחלטותיו הקודמות בעניין זה, כמפורט בהמשך, ועל כן יובאו כאן בקצרה.

3. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כלל שלושה אישומים. על פי המתואר באישום הראשון, בין השנים 2008-2012 נהג הנאשם לאונס את המטלוננת, לבצע בה מעשי סדום ומעשים מגונים, ופעם אחת אף הכה אותה באלימות קשה ממשום טירבה לגלח את שער ערווה לביקשתו. על פי המתואר באישום השני, הנאשם נהג להכות את המטלוננת במשך שנים רבות, מאז הייתה בגין. בין היתר, צוין כי הנאשם נהג לחבוט בגופה של המטלוננת במטאטא ובמגב, ולהצליף בגופה ובראשה עם כבל חשמל, ולגרום לה חבילות של ממש, וכן לזרוק כסא על ראשה. באירוע מסוים שפרה הנאשם על דיה של המטלוננת מפרק חם, כך שנגרמו לה כוויות. בעקבות חלק מן המקרים נזקקה המטלוננת לטיפול רפואי. כאשר המטלוננת אמרה למשגבי תספר על מעשי, איים עליה כי "שלח אותה שוב" לבית החולים. על פי המתואר באישום השלישי, הנאשם סירב לשפט פעולה עם שוטרים שהגיעו לעזרה אותו ביום 26.6.2012, התחבא מפנים וסירב לפתח להם את הדלת.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגיעה המדינה בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. ביום 18.7.2012 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיותلقאהר ממשמעותיו נגד הנאשם, וכי נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה אשר לא ניתן ליישוב באמצעות חלופת מעצר כלשהו. בהתאם לכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 12-17436-07, הנשיא י' אלון). הנאשם הגיע שתי בקשות לעיון חוזר בהחלטה זו. בבקשתו הראשונה הוא טען כי קיים קרוסום של ממש בראיות, בשל הودעה שמסירה המטלוננת בפני עובדת סוציאלית ולפיה בדתה את הcola מליביה. ביום 30.7.2012 דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו של הנאשם, בהतבססו על חקירה מאוחרת יותר של המטלוננת. מסקנותו של בית המשפט המחוזי הייתה שהmateלוננט חזרה בה מטלוננתה מחשש שתונודה ממשפחתה (השופט ח' סלוטקי). בית משפט זה דחה ערכו שהוגש על החלטה זו (בש"פ 6253/12, השופט ח' מלצר). לאחר מכן הגיע בקשה נוספת לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, בבקשתה לבחינת חלופת מעצר. בקשה זו נדחתה גם היא ביום 7.3.2013 (השופט נ' אבו טהה).

5. משלא הסתיים משפטיו של הנאשם בתום תשעת חודשים, הגיעה המדינה בקשה להארכת מעצרו בתשעים ימים נוספים. ביום 3.4.2013 קיבל בית משפט זה את הבקשה, והורה על הארכת מעצרו של הנאשם (בש"פ 2158/13, השופט י' עמית). בסמיכות לכך, הגיע הנאשם בקשה נוספת לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, שבה הציע חלופת מעצר נוספת בבית אמו בפיקוח מפקחים ובתנאים מגבלים נוספים. ביום 2.5.2013 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר, וקבע כי החלופה נבחנה בעבר, ונדחתה (השופט נ' אבו טהה). הנאשם הגיע ערב על ההחלטה לבית משפט זה, שקבע כי על הנאשם לפנות לבית המשפט המחוזי לאחר מתן עדותה של המטלוננת. באותו שלב, כך נקבע, יוזמן تسוקיר בעניינו כדי לאפשר בחינה של חלופות מעצר אפשריות (בש"פ 3538/13, השופט א' רובינשטיין). ביום 4.7.2013 ובטרם נשמעה עדותה של המטלוננת, הוארך מעצרו של הנאשם בתשעים ימים נוספים, בהסכמתו (בש"פ 4782/13, השופט נ' סולברג).

6. בסמוך לאחר מכן הגיע הנאשם בקשה נוספת לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, ובמסגרתה טען כי כיון שהmateלוננט עזבה את הארץ יש לשחררו לchalופת מעצר, לאחר שלא נשקפת לה עוד מסוכנותו ממנה, ושמסוכנותו היא

כלפיה בלבד. בית המשפט המחויז דחה בקשה זו ביום 25.7.2013, וקבע שהמסוכנות הנש��פת מהמשיב אינה רק כלפי המתלוונת, וכי קיים צורך לשימוש הליכי משפט מצידם, בנסיבות שבahn המתלוונת עזבה את הארץ בסמוך למתן עדותה, וייתכן שלא מרצתנה (השופטת ח' סלוטקי). גם על החלטה זו הוגש ערער. בדונו בערער קבע בית משפט זה כי אין הוכחות ממשיות לכך שהמשיב "הבריח" את המתלוונת, והורה על ערכית תסקير בעניינו אשר יבחן אם מסוכנותו ממוקדת רק במתלוונת, וכן יבחן אפשרויות של חלופות מעצר (בש"פ 5371/13, השופט א' רובינשטיין).

7. ביום 27.8.2013 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב, אשר לא המליך על שחררו. שירות המבחן העירק את מסוכנותו של המשיב ככזו שחללה לא רק כלפי המתלוונת, ציין כי חלופת המעצר שהוצעאה אינה מאיינת את מסוכנותו, אלא אף מעכימה את רמת הסיכון. בית המשפט המחויז דחה באותו יום את בקשתו של המשיב שלא לקבל את המלצת שירות המבחן, וקבע כי אין לשחררו לחלופת מעצר (השופט מ' לוי).

8. ביום 17.9.2013 האריך בית משפט זה את מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים, בהסכמה בא-כוcho (בש"פ 6194/13, השופט ח' מלצר). ביום 6.2.2014 בית משפט זה חזר והאריך את מעצרו של המשיב בשבעים ימים נוספים, לאחר קבלת מספר הודעות מדעננות מהמדינה אודות מצבו של ההליך העיקרי, ולא הסכמת המשיב (בש"פ 8612/13, השופט א' שחם). לאחר מכן, נעתר בית משפט זה לשתי בקשות נוספות להארכת מעצרו של המשיב, גם הן ללא הסכמתו (בש"פ 1451/14, השופט נ' סולברג, بش"פ 3740/14, השופט צ' זולברט). ההחלטה الأخيرة של בית משפט זה בעניינו של המשיב התקבלה ביום 7.9.2014, ובה הוא הורה על מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים, שלא בהסכמה, בשים לב למצבו של התקיק העיקרי שנראה באותה עת כמתקרב לסיומו (בש"פ 5704/14, השופט ס' ג'ובראן).

ההליך העיקרי

9. כפי שצוין גם בהחלטתו הקודמת של בית משפט זה, שמייעת ההוכחות בתיק העיקרי הירה בחודש יוני 2013 ועד לחודש אוקטובר באותה שנה התקיימו מספר דיוני הוכחות. לאחר מכן, חל עיכוב בשל עציבותה של המתלוונת את הארץ, כפי שצוין לעיל. בחודש פברואר 2014 אורתה המתלוונת, עדותה נשמעה והוא נחקרה בחקירה נגדית. ביום 5.10.2014 הסתיימה גם חקירותו של המשיב, והuido שני עדים מטעמו.

10. בשלב מסוים עלתה בקשה מטעם המשיב לעין בתיק האיש שאל המתלוונת מהפנימיה שבאה לידי. לאחר מספר דיונים, הוגש סיכומים וקיבלה עדמתה של המתלוונת באשר לבקשת זו, הורה בית המשפט המחויז ביום 5.10.2014 על המיצאת חומר חקירה זה, ונקבעו שלושה דיוני הוכחות נוספים למשך חודש ינואר לצורך שמייעת עדים מטעם הגנה.

הבקשה

11. המדינה טוענת כי מסוכנותו של המשיב גבוהה – גם כלפי המתלוונת אך גם כלפי אחרים. היא מצינית שכן התרשם גם שירות המבחן, וכי העבירות שביצע הן רבות וחמורות. לטענת המדינה, בתי המשפט נדרשו שוב ושוב לעניינו של המשיב, בדיוני מעצרם, בבקשת לעזון חוזר ובבקשות להארכות מעצר, וכל הערכאות שבו והתרשamo מסוכנותו

הרבה, אשר לא ניתנת לאין בחלופת מעצר, כמו גם מן החשש לשיבוש היליכי משפט. לטענת המדינה, העובدة שהמתלוננת סימנה את עדותה לא מאינית חשש זה, במיחוד לנוכח הבקשה לעין בחומרים נוספים הנוגעים לה. המדינה מצינית עוד כי החקיק מצוי ב"ישורת האחونة", וכי נוכח העונש החמור הצפוי למשיב אם יורשע ישנו חשש כי הוא ימלט מאיימת הדין.

12. המשיב מתנגד לבקשתה. הוא מצביע על תקופת מעצרו הממושכת מאד וטווען כי, מכל מקום, אין לו כל ידיעה באשר למקום הימצא של המתלוננת, שמדובר אף סימנה לעיד. בא-כוח המשיב מצין כי הבקשה הנוגעת לקבלת מידע מן הפנימיה עשויה ליתקל בקשיטם, ולכן יתכן שלא יהיה מצוי מהזמן עובדי המוסד לעודות, מה שיכל להשילר על משך הדיונים. בא-כוח המשיב סבור גם שסימנה של פרשת התביעה מחייבת מאד את החשש לשיבוש היליכי משפט, והוא חוזר ומפנה לחlapת המעצר שהוצאה בבית אמו של המשיב.

13. בהודעה מעדכנית אשר הוגשה בעניין זה, בהמשך לדין, צינה המדינה כי תיקה האישית של המתלוננת טרם הועבר לבית המשפט המחויז, וכי טרם ידוע מועד מסירתו. עוד נאמר כי התקיק האישית המצוי בפנימיה כולל חומר הנוגע למשור הלימודי בלבד.

דין והכרעה

14. ההכרעה בבקשתה להארכה שמנית של תקופת המעצר מעבר לתקופה הסטטוטורית של תשעה חודשים אונה קלה – בשים לב לכך שחלוף הזמן משליך על נקודת האיזון בין זכותו של הנאשם לחרות בין האינטרס הציבורי שהצדיק מלכתילה את מאסרו (ראו למשל: בש"פ 5510/11 מדינת ישראל נ' אדרי, פסקה 9 (1.8.2011); בש"פ 1025/09 מדינת ישראל נ' ח'יבטוב (12.3.2009)). הדברים נכונים גם ל מקרה זה.

15. חרף הקשי הכרוך בכך, הגעתו לככל מסקנה כי התוצאה הרואה במרקחה זה היא הארכת מעצרו של המשיב. בסיסו של דבר, הטעם לדבר הוא מסוכנותו הרבה של המשיב, כפי שהוא מכתב האישום כמו גם התפקיד של שירות המבחן. לא ניתן להתעלם מכך שהתקир התייחס לכך שמסוכנותו של המשיב אינה מוגבלת למחלונת. אכן, העברות המיויחסות למשיב הן מהחומרות שבדין הפלילי, וכוללות שילוב של עבירותimin חמורות ובצדן עבירות אלימות קשות נוספות. אם כן, מסוכנותו הגבוה של המשיב והעיותו המוחשב שנשאף מהמעשים המיויחסים לו עודם מティים את הCEF לעבר הארכת מעצרו, על אף הזמן הרב שעבר (ראו: בש"פ 2158/13 מדינת ישראל נ' פלוני (3.4.2013)).

16. מאחר שהתקדמות התקיק העיקרי מהוות אף היא שיקול בהחלטה האם להאריך את מעצרו של המשיב (בש"פ 552/13 מדינת ישראל נ' דלו (31.1.2013)) נתתי משקל בהקשר זה גם להצהרתו של בא-כוח המדינה כי היא נוכנה לניהול המשפט בכל עת ואף נוכנה לפנות בבקשת לקביעת מועדים נוספים, על מנת לסייע, ככל יכולתה, בהמשך ניהולו של המשפט לקראת סופו. לאור הצהרה זו, ולנוכח המסוכנות הרבה הנשאפת מן המשיב, כאמור, אין להורות על שחרורו.

17. אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב החל מיום 8.12.2014, בתשעים ימים נוספים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 17416-07-12 בבית המשפט המחויז בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ה (7.12.2014).

שופט